

ὕποσχομαι πᾶν ὅ,τι εἰμπορεῖτε ν' ἀπαιτήσετε ἀπὸ υἱόν. — Μὴ χάνωμεν καθόλου καιρὸν, Ἀδριανέ. ἄκουσε· ἰδοὺ φωνὴ βραγχῆν κράζουσα ὁ νόμος ὁ ἐξορίζων τοὺς πρόφην εὐγενεῖς ἀπὸ τοὺς Παρισίους καὶ τὰς ναυτικὰς πόλεις, ἔρα σολδίων! — — Θεέ μου· ποῦ κατοικεῖ ἡ Κ. Πρεσσού; — Σὲ ὁδηγῶ ὁ ἴδιος. — Ἀλλὰ δὲν θὰ ἀναβῆτε; — Τὸ εἶπαμεν, Ἀδριανέ· θὰ σοὶ δεῖξω μόνον μακρόθεν τὴν οἰκίαν.

Καὶ ἀμφότεροι εἰσῆλθον ἔκτοτε. Ὁ Ἀδριανὸς προμελέτα τὸν λόγον ὃν ἔμελλε ν' ἀποτείνῃ τῇ Κ. Πρεσσού.

Κατὰ δὲ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ἀγίας Ἄνης ὁ Μουριεῖς ἔδειξε μακρόθεν τὴν οἰκίαν τῆς ὥραιας χήρας. Συνεφώνησαν περὶ συνεντεύξεως πρὸς τὸ ἑσπέρας, καὶ ὁ Ἀδριανὸς ἐνεφανίσθη εἰς τὸν θυρῶν τῆς οἰκίας ὑπ' ἀριθ. 42 ζητῶν τὴν πολίτιδα Πρεσσού.

Ὁ θυρῶν ἐξήτασε τὸν νεανίαν, καὶ ἐποίησε κίνημα τι ἀνσπαίσθητον, ὥς ἄνθρωπος ὅστις πείθεται ἐκ μορφῆς γλυκείας, φωνῆς θαλκτικῆς καὶ ἐνδύματος σεμνοπρεποῦς.

Ἡ πολιτὶς Πρεσσού, εἶπεν, εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς, κλίμαξ ἀριστερά, εἰς τὸ πρῶτον, δεξιὰ θύρα.

Τὸν Ἀδριανὸν ὑπεδέξατο ἡ Ἀγγελικὴ ἥτις τῷ προσέφερε καθισμα εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ διέβη εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον διὰ νὰ τὸν ἀναγγεῖλῃ.

Καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐφάνη ἡ Κόμησσα, ἥτις ἀνεγνώρισεν ἐκ πρώτης ὄψεως τὸν ἀξιόλογον νεανίαν τὸν λειποθυμήσαντα εἰς τὸν μικρὸν οἶκον τῶν Βερσαλλίων κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Λαοῦ.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐξέθηκε σαφῶς τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του, ὁ δὲ λόγος του τίμιος ὥς ἡ μορφή του ἐπέφερε ζωηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Κ. Πρεσσού.

— Κύριε, εἶπεν, ἡ ἐδῶ παρουσία σας μὲ ἐνθυμίζει φοβεράν τινα ἡμέραν, ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι ἐπίσης καὶ τὴν θαυμασίαν διαγωγὴν σας εἰς τὰς τρομερὰς ἐκεῖνας ὥρας καθ' ἃς ἐπρόκειτο περὶ τῆς ζωῆς μου. Διὰ τοῦτο δὲν δοκιμάζω κανένα φόβον ὁμιλοῦσα πρὸς ὑμᾶς ἐν πλήρει ἐμπιστοσύνῃ.

Ὁ Ἀδριανὸς ὑπεκλήθη, καὶ ἐποίησε κίνημα δηλοῦν τὴν ἀπεριόριστον ἀφοσίωσιν.

— Ὁ Νόμος οὗτος, ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ Κ. Πρεσσού μ' ἐξορίζει ἀπὸ τοὺς Παρισίους, ἀλλὰ δὲν σὰς κρύπτω ὅτι πολὺ ὀλίγον μὲ μέλλει νὰ διαμείνω εἰς τὴν πόλιν ταύτην. Ἡ δὲ προσφορά σας μὲ εὐελπίζει καὶ μὲ πείθει, ὅτι εἰμπορῶ τώρα νὰ κατοικήσω ἀρόβως τὴν μόνην πόλιν τῆς ἐκλογῆς μου. — Ποῖαν Κυρία; διέκοψεν ὁ Ἀδριανός. — Τὰς Βερσαλλίας. — Θέλετε νὰ ἐπιστρέψετε εἰς Βερσαλλίας, Κυρία; — Μάλιστα Κύριε· θέλω νὰ ἐπιστρέψω σήμερον. Ἀπὸ τῆς ἐπισκέψεώς σας, φαντασθῆτε Κύριε, ὅτι ἀγνοῶ τὸ πᾶν, ὅτι ζῶ μὴ γνωρίζουσα τὰ ἐλάχιστα ὥς καὶ τὰ μέγιστα συμβάντα. Ἡ μόνωσίς μου εἶναι καθολικὴ. Ἐν τούτοις, δὲν κρύπτομαι· καὶ πρὸς τί ὕψος νὰ κρυφῶ; Προτιμῶ τὸν κίνδυνον τὸν

Εὐτέρπ. τόμ. Η'. φυλλάδ. 50

ἐπερχόμενον αἰφνιδίως παρὰ τὸν κρεμώμενον ἀδιαλείπτως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἤυρατε κανὲν ἐμπόδιον εἰς τὴν ἐνταῦθα εἰσόδον· αἱ Βερσαλλίαι ἦσαν δι' ἐμὲ ἀφ' ἧς ἀνεχώρησα ἐκεῖθεν, πόλις τοσοῦτω μεμακρυσμένη ὥστε καὶ τὸ Δουβλίον. Οὐδὲν ἐξεύρω ἀφ' ὅσα συνέβησαν ἐκεῖ. Μὲ βεβαιόνετε Κύριε τώρα, ὅτι δύναμαι νὰ κατοικήσω εἰς Βερσαλλίας χωρὶς φόβον. Θ' ἀφήσω τοὺς Παρισίους αὐριον, καὶ ἐλπίζω, Κύριε, ὅτι θὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς ἴδω ἐκεῖ. — Κυρία, εἶπεν ὁ Ἀδριανός, θὰ πράξω τι καλλίτερον ἐὰν τὸ ἐπιτρέψετε. ἔχω πολλοὺς φίλους εἰς Βερσαλλίας. εἰμπορῶ νὰ μεταβῶ ὁ ἴδιος, νὰ ἐκλέξω οἰκίαν τῆς ἐπιθυμίας σας, καὶ. — Κύριε, διέκοψεν ἡ Κόμησσα, ἐπειδὴ πᾶσα σικιὰ κινδύνου ἐξέλιπε δι' ἐμὲ εἰς τὴν ὥραιαν αὐτὴν πόλιν τῶν Βερσαλλίων, θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν ἐπέστρεφον εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν. . . τὴν ὁποίαν γνωρίζετε. — Μ' ἐπιφορτίζετε μὲ τὴν μικρὰν ταύτην ἀποστολὴν Κυρία; — Ἀφοῦ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ προτείνετε τὴν χάριν αὐτὴν. . . δέχομαι εὐγνωμόνως.

Συνωμίλησαν ἔτι ἐπὶ μακρὸν, καὶ ὁ Ἀδριανὸς εἰς τὴν συνέχειαν τῆς συνομιλίας ἀνέπτυξεν ἅπαν τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτῆρός του, καὶ κατάρθωσε νὰ συγχωρηθῶσι τὰ παρελθόντα σφάλματα τοῦ Κλαυδίου Μουριεῖ.

Ἀφίων δὲ τὴν Κόμησσαν ὁ Ἀδριανὸς τῇ εἶπε.

— Κυρία, ἱππεύω ἐντὸς τετάρτου τῆς ὥρας, καὶ θὰ ἐπιστρέψω πρὶν ἢ δύσῃ ὁ ἥλιος.

Ἡ Κ. Πρεσσού, μείνασα μόνη παρεδόθη ζωηρῶς εἰς χαρὰν πρὸ πολλοῦ ἀγνωστον αὐτῇ. ἔμελλε νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς πόλιν εἰς ἣν εἶχε τόσας γλυκείας καὶ τόσας σκληρὰς ἀναμνήσεις· αἱ δὲ τελευταῖαι εἶναι συχνάκις αἱ τιμαλφέστεραι εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναικός.

(ἀκολουθεῖ.)

Η ΜΙΚΡΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ.

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 48).

Καὶ ἀφοῦ ἐχόρτασεν ἡ μητρικὴ καρδιά της, καὶ ὅτε ὁ νοῦς της ἡσύχασε, τότε μόνον εἶδε τὴν Διάναν, καὶ ἔσπευσε πρὸς αὐτὴν, διότι ἐγνώριζεν ἤδη ὅτι ἐπροστάτευε τὴν μικρὰν βασιλίσσαν, ἥτις καταγομένη ἐκ τῶν Γιζῶν, ὑπεβλέπετο καὶ ἐμισεῖτο ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνην τῶν Μεδίκων ἀσπονδὸν ἐχθρὰν τοῦ γένους της.

— Εὐχαριστῶ! ἐγείνετε μήτηρ τῆς ὀρφανῆς, κυρία, εἶπεν ἡ ἀντιβασιλίςσα τῆς Σκωτίας ἀπλόνοῦσα τὴν δεξιάν της εἰς τὴν ἐρωμένην Ἑρρίκου τοῦ Β'.

— Οὐχὶ μήτηρ, ἀλλὰ φίλη, ἀδελφὴ, ἀπεκρίθη μετὰ μειδιάματος, ἡ Διάννα. Πολλάκις φεύγουσα

τὴν αὐλὴν, κλείομαι μετ' αὐτῆς εἰς τὸ μοναστήριον, ὅπου τραγωδοῦμεν καὶ χορεύομεν μετὰ τέσσαρας Μαρίας τῆς. Τὰ καλὰ ταῦτα ἔργα θὰ ἐκτελέσωμεν δημοσίᾳ μετ' ὀλίγον, διότι ἡ ἑλευσίς σας εἰς Γαλλίαν θὰ πραγματοποιήσῃ ἐλπίζω, σχεδία ἀπὸ πολλοῦ μελετώμενα ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ θὰ ἐξομαλύνῃ τὰ προσκόμματα ραδιουργίας μυστηριώδεις καὶ κακεντρέχεις.

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εἰσακούσῃ!

— Ὁ Θεὸς βεβαιότατα, καὶ ὁ βασιλεὺς ἔτι, κυρία. Χαίρετε! ὑπάγω νὰ ἐνταμώσω τοῦτον καὶ νὰ παρακαλέσω ἐκεῖνον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν σας.

Καὶ ἀνεχώρησεν ἀσπασθεῖσα τὴν μικρὰν βασίλισσαν, ἥτις τὴν ἔφερε μέχρι τῶν βάθρων, λέγουσα αὐτῇ νὰ ἐπανέλθῃ ταχέως, καὶ ἐπιστρέψουσα μετ' ὀλίγον εἰς τὴν μητέρα τῆς, συνήντησε μικρόν τινα γέροντα συνοδευόμενον ὑπὸ νεανίου ἰσχυροῦ.

— Νικόλ, καλέ μου Νικόλ!

— Θεέ μου, σὲ εὐχαριστῶ! ἡ μεγαλειότης σας δὲν μὲ ἐλησμονήσατε· ὦ, ἐφοβοῦμην ὅτι δὲν θὰ ἐγνωρίζετε τὸν πτωχόν σας γέροντα, καὶ ἤμην καλὸς νὰ ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην μου! ἀλλὰ μὲ ἐγνωρίσατε, μὲ ἐκλέσατε κατ' ὄνομα, μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ἀσπασθῶ τὴν δεξιάν σας. . . Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογήσῃ καὶ διαφυλάττῃ εὐτυχῇ τὴν μεγαλειότητά σας!

— Τίς εἶναι ὁ νεανίας αὐτός;

— Εἶναι ὁ Δαβὶδ, ὁ υἱός μου, ὁ υἱὸς τῆς ἀτυχοῦς καὶ ἀγαπητῆς Μαργαρίτας μου, ἥτις τὸν ἐγέννησε καὶ ἀπέθανεν. Ἐγεννήθη τὴν ἰδίαν ἡμέραν καθ' ἣν ἐγεννήθητε, καὶ εἶναι πιστὸς ὑπηρέτης τῆς μεγαλειότητός σας, ἕτοιμος νὰ χύσῃ καὶ τὴν ἐσχάτην ρανίδα τοῦ αἱματός του.

Ὁ δὲ Δαβὶδ ἐγονάτισεν εὐλαβῶς πρὸ τῆς Μαρίας Στουάρτης.

— Δέχομαι τὴν ὑπηρεσίαν σου, τῷ εἶπεν ἡ μικρὰ βασίλισσα. Σὲ προσκολλῶ εἰς τὴν θεραπείαν μου ἅμα τελεσθῶσιν οἱ γάμοι τοῦ μνηστήρός μου. Εὐχαριστεῖσαι; εἰπέ.

Ἀλλ' ὁ Δαβὶδ ἔκυψε προσκυνήσας κατὰ τὸν ἀνατολικὸν τρόπον.

— Καὶ διατί δὲν ὁμιλεῖς, ἠρώτησεν ἡ Μαρία θαυμάζουσα.

— Ἐχασε τὴν λαλίαν τοῦ ὁ δυστυχὲς ἀπὸ τὴν φρίκην καὶ ἀπὸ τὸν τρόμον, ὅτε ἐγὼ ἐρρίφην εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα ἀκολουθήσω τὴν μεγαλειότητά σας εἰς τὴν Γαλλίαν. Καὶ ὅμως εἶναι πνευματώδης θεράπων, καὶ παίζει τὸν αὐλὸν θαυμασίως. Ὁ Δαβὶδ ῥήτιος, ὁ ἀξιολογώτερος τῆς ἐποχῆς μουσικὸς, τὸν ἔφερον εἰς Ἰταλίαν καὶ τὸν ἐδίδασκε τέχνην καλὴν καὶ ἀξιόλογον, ὁ δὲ μαθητὴς ὑπερέβη ἐπὶ τέλους τὸν διδάσκαλον, καὶ πάντες εἰς τὴν Σκωτίαν συγγέουν τὰ ὀνόματα τῶν δύο Δαβίδ.

— Πτωχέ μου Δαβὶδ, ὑπέλαβεν ἡ μικρὰ βασίλισσα, εἰς τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην καὶ πίστιν τοῦ πατρὸς ὀφείλεις τὴν συμφορὰν σου, ἀλλ'

ἡ Μαρία Στουάρτη δὲν ἀχαριστεῖ οὔτε πρὸς σὲ οὔτε πρὸς τὸν πατέρα σου. Ὡ πόσον εἶμαι εὐτυχὲς ζῶσα εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ὅμως πάλαι ἀπὸ χαρὴν ἡ καρδιά μου, καὶ μοῦ θακρούουσιν οἱ ὀφθαλμοί, διὰ νὰ βλέπω περὶ ἐμὲ τοσοῦτους πιστοὺς συμπολίτας.

Καὶ ὁμίλει ἔτι, ὅτε νέος τις ὠχρὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μικρᾶς βασίλισσης.

— Μαρία, Μαρία! συγκατανεύει εἰς τὸν γάμον μας ὁ πατήρ μου. Ἀνεκάλυψα εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὰ παθήματά μας. Μοῦ ἤρπασε τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν, τὴν πρὸς σὲ ἐπιστολήν μου, καὶ μᾶς συγχωρεῖ, καὶ θέλει τὸν γάμον μας. Ἐλθε, τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰσαι σύζυγός μου.

— Σὺ τὸν ἠγάπας; σὺ τῷ ὁμολογεῖς τὸν ἔρωτά σου; ἠρώτησεν ἡ Μαρία Ἀωραῖνη, τρυφερῶς πῶς ἐπιπλήττουσα τὴν κόρην τῆς.

Καὶ ἡ μικρὰ βασίλισσα ἐρυθρίασασα ἔκρυψε τὴν πορφύραν ὄψιν τῆς εἰς τὸ στήθος τῆς ἀντιδασίσης.

— Καὶ μήπως δὲν ἦτο μνηστήρ μου;
Ταῦτα ἀπήντησε μόνον.

Ζ'.

‘Ο σκύλος ἀποθνήσκει διὰ τὴν κυρίαν του.

Πρὸς τὰ τέλη τῆς βασιλείας Ἐρρίκου τοῦ Β' ὅτε συνέβαινον τὰ τῆς διηγήσεώς μας, ἡ Αὐλὴ τῆς Γαλλίας παρίστα φαινόμενον μοναδικὸν καὶ παραδοξόν, ὅπερ οὐδαμοῦ κατ' ἄλλους καιροὺς ἀπαντῶμεν.

Ἐνῷ ἡ βασίλισσα Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ἀφίνετο εἰς τὰ ἰταλικά ἤθη, περιστοιχομένη ὑπὸ ἀστρολόγων καὶ ἀγυρτῶν πάσης τάξεως ραδιούργων, χωρὶς νὰ συστέλλεται οὔτε ἀπὸ σκάνδαλα, οὔτε ἀπὸ ἔρωτας, ἡ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως Διάννα ἐπιτηδεύετο ἀπ' ἐναντίας μεγάλην αὐστηρότητα ἠθικῆς καὶ ἄκραν περὶ τοὺς τρόπους αὐτῆς βαρυπρέπειαν. Καὶ οἱ μὲν σοβαροὶ περιεκύκλουν τὴν παλλακίδα, οἱ δὲ φίλοι τῶν ἡδονῶν τὴν νόμιμον τοῦ βασιλέως σύζυγον· ἀλλ' ἡ Διάννα παρέδεχθη τὸ αὐστηρὸν τοῦ βίου, ποθοῦσα νὰ εὐχαρίστησῃ τὸν ἐραστὴν Ἐρρίκον τὸν Β'. ἡγεμόνα μεγαλυχολικὸν καὶ ψυχρότατον, ἐνῷ ἡ Αἰκατερίνη, ἐν τῇ ἀπογνώσει αὐτῆς, ἐζήτηε νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὴν παραμέλησιν τοῦ συζύγου, διανύουσα ἡμέραν καὶ νύκτα ἐν μέσῳ παραδοξοτάτων διασκεδάσεων καὶ συναναστροφῶν ἐκ τῶν μᾶλλον ἀκολάστων. Ἐφερε μεθ' ἑαυτῆς τὴν χρῆσιν τῆς προσωπίδος ἐξ Ἰταλίας, καὶ εἶναι πασίγνωστον ὅτι ἡ χρῆσις αὕτη, ἣν ἡσπασθησαν πᾶσαι αἱ τῆς πρώτης τάξεως κυρίαι καὶ αἱ γυναῖκες τῶν εὐπωρτέρων, ὑπεβόηθη καὶ ὑπέκρυπτε τὰ ἐρωτικὰ σκάνδαλα. Καὶ μετὰ τὴν ἀκολασίαν ἐπεφάνησαν καὶ τὰ ἐγκλήματα καὶ αἱ πολιτικαὶ συνομωσίαι, πολλάκις δὲ ἐμελλον νὰ ἐκτραγῶσι ταραχαὶ ἐπικίνδυναι, ἂν δὲν ἐκράτει τὰς ἡνίας τῆς κυβερνήσεως ἡ βαρεῖα καὶ ἀδυσώπη-

τος χεῖρ τοῦ βασιλέως· ἄλλ' αἱ ταραχαί, καίτοι καταβαλλόμεναι, ἔτεκταινοντο ὅμως μυστηριωδῶς καὶ ἔμελλον νὰ ἐκτραχῶσι ταχὺ ἢ βραδέως ὑποτροφεύμεναι ἀπὸ τὴν ἀκολασίαν.

Ἡ Μαρία Στουάρτη λοιπὸν, ἡ μνηστὴ τοῦ διαδόχου, εἶχε μεταξὺ κοιμμάτων ἐχθρῶν καὶ ἀντικειμένων, μέσῳ τῆς συζύγου καὶ μέσῳ τῆς ἐρωμένης τοῦ Βασιλέως. Κατ' ἀρχάς ἡ Αἰκατερίνη ἐπόθησε τὸ συνοικέσιον τοῦ διαδόχου καὶ τῆς κόρης τοῦ Ἰακώβου, διότι τῇ ἦτον εὐνοϊκὴ ἡ εἰκογένεια τῶν Γιζῶν, ἀλλὰ τραπείσης ταύτης πρὸς τὰ συμφέροντα τῆς Διάνης, ἡ βασίλισσα ἐπέμενεν ἐμποδιζούσα τὸν γάμον, μετ' ὅσης προθυμίας τὸν ἐπετάχυνεν ἥδη. Ὁ δὲ Ἑρρίκος ὁ β'. ἀσχολούμενος νυχθημερὸν εἰς τὰ ἀμφιθέατρα καὶ τὰς ἱπποτικάς μονομαχίας, ἀνησυχῶν δὲ διὰ τοὺς περικυκλοῦντας αὐτὸν κινδύνους, ἔπαιζε μὲ τὸν καιρὸν ἀναβάλλων μόνον τὸν γάμον ὡς πάντα τὰ λοιπὰ τοῦ Κράτους πράγματα. Καὶ ἡ πολιτικὴ του συνίστατο εἰς τὸ δόγμα Καρόλου τοῦ Ε. τοῦ πατρικοῦ ἀντιζήλου του,

Βασιλικὸν ἔργον ἡ ἀναβολή.

Διὰ τοῦ μέσου δὲ τούτου ἐτήρει εἰρήνην μετὰ τῶν ξένων Κυβερνήσεων, αἵτινες ἐπωφθαλμίῳν τὸ συνοικέσιον τοῦ διαδόχου τῆς Γαλλίας μετὰ τῶν θυγατέρων τῶν ἐαυτῶν βασιλέων. Ἀλλ' ἡ Διάνα δὲν εὐχαριστεῖτο διὰ τὴν ἀναβολὴν τοῦ γάμου, διότι ὑποσχέθη ῥητῶς εἰς τὸν οἶκον Λωραίνης νὰ ἐπιστεύσῃ τὴν τελεστὴν του. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ τὸν ἐκτελέσῃ διὰ στρατηγήματος, ἀναγκάζουσα τὸν βασιλέα νὰ τὸν ἐγκρίνῃ. Πολλάκις ὥμιλε εἰς τὸν διάδοχον περὶ τῆς ἀπαραιμίλλου καλλονῆς τῆς μνηστῆς του, καὶ κατῴρθησε μάλιστα νὰ ἐνταμώσῃ τοὺς δύο παῖδας εἰς ἰδίας συνεντεύξεις, ἐμπνεύσασα οὕτω τὸν ἔρωτα καὶ τὴν συμπάθειαν εἰς τὰς καρδίας τῶν δύο ἐρασμίων τούτων νεανίων, οἵτινες ἐπλάσθησαν ἵνα ἀγαπῶσιν ἀλλήλους, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὸν διάδοχον πᾶσαν ἡμέραν εἰς τὴν Μονὴν, ἢ νὰ καλέσῃ εἰς τὰς συναστροφάς της τὴν μικρὰν βασίλισσαν, ἐνέπνευσεν εἰς τοὺς ἐραστὰς τὴν ἰδέαν τῆς ἀλληλογραφίας.

Οἱ δὲ ἐρασταὶ ἐπραγματοποίησαν εὐχαρίστως τὴν ἰδέαν ταύτην, γλυκύνοντες οὕτω τοῦ ἀποχωρισμοῦ τὰς πικρίας, καὶ θέλοντες νὰ τηρῶσι τὸ μυστήριον ἀσφαλέστερον, ἔγραφον τὰς ἐπιστολάς των ἑλληνιστί, διότι ὁ Ἀμυῶτος, καθηγητὴς τῆς Μαρίας Στουάρτης καὶ τοῦ διαδόχου, ἐδίδαξεν αὐτοὺς τὴν γλῶσσαν ταύτην, δι' ἣν προσεκλήσατο τὸσαύτην δόξαν. Ἡ δὲ Διάνα μαθοῦσα ὅτι ἐξέφραζον τὴν ἀγάπην των διὰ τῆς μελωδικῆς γλῶσσης τοῦ Θεοκρίτου, τοὺς συμβουλεύει νὰ ἔχωσι τὸν καθηγητὴν αὐτῶν κομιστὴν τῆς ἐρωτικῆς ἀνταποκρίσεως, ὁ δὲ ἀγαθὸς ἐπίσκοπος Ἀμυῶτος, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται τὸ παραμικρὸν, ἔφερε πᾶσαν πρωτὰν, ἐν τῇ θήκῃ ἀρχαίου Πλούταρχου, ἐρωτικὰ γράμματα, τεμάχια κόμης, δακτυλίδια καὶ χίλια ἄλλα κοροφίξια τόσον ἀρεστὰ εἰς τοὺς ἐ-

ρωτευομένους νέους ἢ γέροντα. Καὶ ἡ Διάνα ἐγνώριζε τοῦτο· ὅθεν ἀπὸ τὴν Μονὴν τῆς μικρᾶς βασιλείσης, πορευθεῖσα εἰς τὸν βασιλεῖα, τὸν εὔρεν εὐτυχῶς ἀκούοντα τὸν ἀγαθὸν Ἀμυῶτον, ὅστις — ἦτον ἐπὶ τούτῳ προσδιωρισμένη ἡμέρα — ἀνεγίνωσκεν ἀρχαίαν διήγησιν τῶν κατορθωμάτων τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ βασιλεὺς ἐξήτει ἐν τῇ ἀναγνώσει ταύτῃ ῥητὰ δι' ἱπποτικά ἐμβλήματα τῶν ἀσπίδων καὶ σημαιῶν τοῦ ἀμφιθέατρου.

Ὁ δὲ σοφὸς ἐπίσκοπος, ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καθήμενος, ἀνεγίνωσκεν ὡραίαν περιγραφὴν μάχης, καθ' ἣν παρίστα τοὺς Πέρσας καταδιωκομένους ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅτε ἡ Διάνα, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ βασιλικὸν ἀναγνωστήριον, ἦλθε καὶ ἀνεπαύθη παρὰ τὸν Ἑρρίκον στηρίζουσα τὴν ὡραίαν κεφαλὴν εἰς τὰ γόνατα τοῦ ἡγεμόνος, καὶ ἐπιμένουσα ὥστε ὁ Ἀμυῶτος νὰ μὴ διακόψῃ τὴν ἀνάγνωσιν. Καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά ὑπομονητικῶς ἀφιερωθέντος (τοῦ ἐπισκόπου) εἰς τὴν διήγησιν τῶν ἔργων τοῦ Δαρείου, εἶπεν ὅτι πολὺς ἦτον ὁ κόπος τοῦ ἀναγινώσκοντος· καὶ κρατοῦντος εἰς τὰ γόνατα τόμον τεραστίως ὑπερμεγέθη καὶ πελώριον· καὶ θέλουσα νὰ κρίνῃ δῆθεν περὶ τοῦ ὄγκου, ἔδοκίμασε νὰ σηκώσῃ διὰ τῶν ὡραίων χειρῶν της τὴν βίβλον, ἀλλὰ τὴν ἄφησε νὰ πέσῃ ἐκχύνουσα μικρὰν κραυγὴν καὶ δεικνύουσα τῷ βασιλεῖ, πεσοῦσαν ἐκείθεν ἐπιστολὴν δεδεμένην διὰ τριχῶν ξανθῆς κόμης.

— Ποτὲ δὲν ἤλπιζα, ἄγχι ἐπίσκοπε, τῷ εἶπε μειδιῶσα, νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὸν Πλούταρχόν σου ἐρωτικὸν γραμμάτιον. Καὶ τίς εἶναι ἡ ὡραία κόρη, ἥτις σὰς τὸ στέλλει;

Ὁ δὲ Ἀμυῶτος, ταραχθεὶς καὶ μαντεύων ἐν μέρει τὸ ἀληθές, ἐβλάσφημει καθ' ἑαυτὸν καὶ τὴν ἐρωμένην τοῦ βασιλέως καὶ τοὺς ἐραστὰς, ἀπορῶν τί νὰ ἀποκριθῇ. Ἐν τούτοις ἡ Διάνα ἀπεσφράγισε τὸ γραμμάτιον.

— Μὰ τὴν Παρθένον! ἐπεφώνησεν· οἱ ἐρασταὶ εἶναι πολυμαθεῖς! γράφουσιν ἑλληνιστί!

— Ἑλληνιστί! εἶπεν ὁ βασιλεὺς γενόμενος αὐστηρότερος, διότι καὶ αὐτὸς ἐμάντευεν ἥδη τὴν ἀλήθειαν. Κύριε Ἀμυῶτε, ἐξήγησόν μοι τὸ γραμμάτιον.

Ὁ δὲ ἐπίσκοπος τρέμων ἀνέγνω τάδε·

« Τρυφερωτάτῃ μου Μαρίᾳ, δὲν δύναιμι πλέον νὰ ὑποφέρω τὸν χωρισμόν σου, καὶ εὔρον μέσον τι ἀσφαλέστατον νὰ σὲ βλέπω. Ἡ κηπουρὸς τοῦ Μοναστηρίου χρυσῶ ἀνταμειφθεῖσα, θὰ μὲ δεχθῇ γυναικεία φοροῦντα εἰς τὴν κατοικίαν της. Περιπάτει λοιπὸν αὐριον τὸ ἐσπέρας εἰς τῆς Μονῆς τὸν περίβολον. Χαῖρε· φιλῶ τὰς λευκὰς χεῖράς σου· σὺ δὲ πιστευσόν με ἀγαπῶντα, ὡς ἐγὼ σὲ πιστεύω ἀγαπῶσάν με.

Φραγκῆτος, διάδοχος α.

Ἑρρίκος ὁ β'. ἤκουεν ἐν σιωπῇ καὶ συσπῶν τὰς ὀφρῦς, ἡ δὲ Διάνα, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν, παρεμόνευε πάσας τοῦ βασιλέως τὰς κινήσεις. Ὁ Ἀμυῶτος ἦτο κατατεταραγμένος. Τέλος ὁ βασιλεὺς

ἤγειρε πρὸς αὐτὸν τὴν ὄψιν καὶ τὸν προσητένισεν, ὁ δὲ ἐπίσκοπος ἐγονάτισε.

— Ἦτο συνένοχος; ἠρώτησεν ὁ ἡγεμὼν μετ' αὐστηρότητος.

— Ὅρκιζομαι εἰς τὴν ψυχὴν μου ὅτι ἤμην τὸ παίγνιον αὐτῶν, ἐφέλλισεν ὁ δυστυχὴς βλέπων ἀνοικομένην πρὸ αὐτοῦ τὴν εἰρκτὴν τοῦ Κράτους.

Ὁ δὲ Ἑρρίκος ἐστράφη νὰ ἐπιπλήξῃ τὴν Διάναν, ἀλλ' ἐν βλέμμα τῆς ἐρασμίας γυναικὸς ἤρκεσε νὰ καταλύσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως ὅστις ἀπειλῶν αὐτὴν διὰ τοῦ δακτύλου καὶ μειδιῶν,

— Αὐτὰ εἶναι κατορθώματά σου, τῇ εἴπῃ

— Καὶ διατὶ ὄχι, βασιλεῦ; οἱ νέοι ἀγαπῶνται καὶ ἐλυπήθην ἰδοῦσα αὐτοὺς χωρισμένους, διότι ἔκρινα τὴν λύπην των ἀπὸ τὰ παθήματά μου, ἐὰν ἀτυχῶς ἀπεχωρίζομην ἀπὸ ὑμᾶς.

— Νὰ ἀνταμωθῶσιν! ὑπέλαβεν ὁ βασιλεὺς· νὰ ἀνταμωθῶσι καὶ νύκτα, εἰς τὸν περίβολον!

— Ἡμέραν μὲ ἀνταμώνετε ἡ Μεγαλειότης σας κατὰ τὰς πρώτας τοῦ ἑρωτό; μας ἡμέρας;

— Ἄλλ' ὁ λόγος εἶναι περὶ τοῦ διαδόχου τῆς Γαλλίας, καὶ περὶ τῆς βασιλείας τῆς Σκωτίας...

— Οἷτινες εἶναι μνηστευμένοι, κακὴ δέ τις θέλησις καὶ ῥαδιουργία ἐμποδίζει τὸν γάμον των.

— Ἡ ἔρευνα κατ' ἀλήθειαν καὶ ἡ λύπη εἶναι περιττά. Τοῦτο πρέπει νὰ τελειώσῃ πρὶν λάβῃ καὶ τὸν ἡ βασιλίσσα νὰ κινηθῇ καὶ νὰ μᾶς φέρῃ προσκόμματα. Ὁ γάμος θὰ τελεσθῇ τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς ἐν παρεκκλήσιον, μάρτυρες δὲ θὰ ᾖναι ἡ ἀντιβασιλίσσα τῆς Σκωτίας, ἡ βασιλίσσα, τὰ τέκνα μου καὶ τέσσαρες τῆς αὐλῆς μου μεγιστάνες· ὧν τὴν ἐκλογὴν ἐπιτρέπω εἰς τὴν φροντίδα σου. Ἀ; σὲ ἀντιπροσωπεύσωσιν ὡραία φίλη, ἀφοῦ λυπηρὰ ἔθιμα δὲν σὲ συγχωροῦν νὰ παρασταθῇ; αὐτοπροσώπως. Φέρε με δὲ ἐδῶ καὶ τὸν γαμβρὸν νὰ τὸν μαλώσω καὶ νὰ τὸν συγχωρήσω.

Καὶ φιλήσασα περιπαθῶς τὴν χεῖρα τῆς Διάνης ἐξῆλθεν ἀφήσας τὸν Ἀμυῶτον κατὰπληκτον καὶ μὴ ἐννοῦντα τί ἐβλέπε καὶ τί ἤκουε.

Ἡ δὲ Διάνα ἀκολουθοῦσα διὰ τοῦ βλέμματος τὸν βασιλέα, ἐκτύπησε τὰς παλάμας αὐτοῦ ἐξελθόντος χαίρουσα ὡς παιδίον.

— Ἡ Ἰταλὶς ἐνίκηθη! ἐνίκηθη ἡ Ἰταλὶς! ἐπεφώνησε, καὶ ἐφυγεν ἐλαφρά ὡς πτηνόν.

Ἀνέφερε τέλος ἑαυτὸν ὁ Ἀμυῶτος, ἔλαβε τὸν Πλούταρχόν του καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὴν ἐν τῷ λουδρῷ κατοικίαν του, θαυμάζων ἔτι καὶ ἀπορῶν.

Ἐνῷ δὲ ἡ Διάνα ἔφερε τὸν Φραγκίσκον καὶ τὴν Μαρίαν Στουάρτην, εἰς τὸ λουδρὸν, καὶ ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ἤρχετο μετὰ τῶν τέκνων εἰς τὸν βασιλέα, χωρὶς νὰ ὑποπεύσῃ διατὶ ἐξητεῖτο, Νικὼλ ὁ γελωτοποιὸς καὶ ὁ υἱὸς τοῦ περιήρχοντο εἰς τοὺς Παρισίους θαυμάζοντες τὰς καλλονὰς τῆς πόλεως καὶ τὰς ἔτι περικαλλεστέραις ἐκκλησίας τῆς. Ἡ Πικναγία πρὸ πάντων προὔκάλει τὴν ἐκπλήξιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν των, διηλθον δὲ ἀμφότεροι τὴν ἡμέραν ὅλην περιφερόμενοι εἰς τὸ

μεγαλοπρεπὲς κτίριον καὶ θεωροῦντες τὰς θαυμασίας γλυφὰς του. Καὶ ἐπῆλθε μὲν ἡ νύξ, ἐτελείωσε δὲ ὁ ἐσπερινός, καὶ οἱ δύο Σκῶτοι ἡτοιμάζοντο νὰ ἐπανεέλθωσιν εἰς τὸ λουδρὸν ὅπου διέτριβον μετὰ τῆς ἀντιβασιλείας, ὅτε ὁ ἄφωνος νεανίας ἐνευσεν εἰς τὸν πατέρα νὰ σταθῇ, δεικνύων ἀνθρώπους συνηγμένους εἰς τινα τῶν πυλῶν τῆς ἐκκλησίας. Ὁ δὲ Νικὼλ ἔστεινε τὴν ἀκοὴν, οἱ ἄνθρωποι ὠμίλουν τὴν πατριὸν γλῶσσάν του, εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν ἔφερε τὴν στολὴν τοξότου ἄγγλου, ὑπερετοῦντος τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας. Μόλις δὲ ἤκουσεν ὀλίγας τινὰς λέξεις, ὡχρίασεν ὁ γελωτοποιὸς ὡς τις νεκρὸς σαθανωμένος καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἀπνευστὶ πρὸς τὸ Λουδρὸν, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ποσῶς περὶ τοῦ ἀκολουθοῦντος αὐτὸν υἱοῦ καὶ τότε εἰς ἐκ τῶν τοῦ ἀθροίσματος.

— Ἀνεκαλύφθη τὸ μυστικόν μας!

Ἀνέκραξε, καὶ ἔσπευσεν εἰς καταδίωξιν τοῦ Νικὼλ, τὸν ἔρπασε καὶ τὸν ἐκτύπησε διὰ μαχαίριδίου. Ὁ δὲ Νικὼλ, παραχθὲς διὰ τὴν βίαν τοῦ κτυπήματος, ἐστάθη μίαν στιγμὴν καὶ ἔτρεψε πάλιν ἀπεγνωσμένος, ἐνῷ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, ὁ φονεὺς ἔπεσε διατρυπηθεὶς ἀπὸ τὸν Δαβὶδ σπείσαντα εἰς βοήθειαν τοῦ πατρός του. Καὶ ἠθέλησαν μὲν οἱ λοιποὶ νὰ ἐκδικήσωσι τὸν θάνατον τοῦ συντρόφου, νεανίας τις ὅμως, ὅστις ἠκολούθει αὐτοὺς ἐπιμελῶς, καλύπτων τὴν ὄψιν διὰ προσωπίδος, εἶπε λέξεις τινὰς καὶ πάντες διεσκορπίσθησαν εἰς διάφορα μέρη ἀφήσαντες πλησίον τοῦ πτώματος τὸν Δαβίδ. Τότε ὁ υἱὸς τοῦ Νικὼλ ἐδοκίμασε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν πατέρα, ἀλλὰ δὲν εὔρεν εἰμὴ εἰς τὸ Λουδρὸν τὰ ἵχνη τοῦ αἵματός του. Ὁ Δαβὶδ πορευόμενος κατόπιν τοῦ αἵματος ἔφθασεν εἰς τὸ βασιλικὸν παρεκκλήσιον ὅπου εὗρισκοντο ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς βασιλείας, οἱ δύο μνηστῆρες καὶ οἱ μάρτυρες τοῦ τελομένου γάμου. Κατὰ τὰ ἦθη τῆς ἐποχῆς ὁ ἱερεὺς, ἐνῷ ἐμελλον νὰ ἀνταλλαχθῶσι τὰ δακτυλίδια, ἡτοιμάζετο νὰ προσφέρῃ τὸ ποτήριον ἡγιασμένον τὴν προτεραίαν, ἵνα οἱ νεόνυμφοι γευθῶσι τοῦ περιεχομένου, ἀλλ' ὁ Νικὼλ αἰφνης τότε ἐπιφανεὶς, ἤρπασε τὸ ποτήριον, τὸ ἔρριψε κατὰ γῆν καὶ ἐφώνησε·

— Δηλητήριον, δηλητήριον!

Καὶ δεικνύων τὸν φύλακα τοῦ παρεκκλησίου, τοξότην Σκῶτον,

— Αὐτὸς, προσέθηκεν, αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφόνος! ὁ φαρμακευτής!

Ἐπεσε δὲ ὁ ταλαίπωρος νάνος εἰς τοὺς πόδας τῶν πεφοβισμένων νεονύμφων. Τοιαύτη ἦτο τοῦ δηλητηρίου ἡ δραστηριότης, ὥστε ὁ τάπης, ἐφ' οὗ ἐχύθη, ἐκάπνιζε καὶ κατεβιβρώσκετο ἀπὸ τὸ φάρμακον ὡς ἀπὸ ἀνθρακα ἀναμμένον.

Συνέλαβον τὸν τοξότην ἐν τούτοις καὶ ὁ βασιλεὺς ἡτοιμάζετο ἤδη νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ὅτε ὁ βαρόνος τοῦ Α. Ἀνδρέου ὁ Ἰάκωβος Μωράης αἰφνιδίως ἐπεφάνη πνευστιῶν ἐκτὸς ἑαυτοῦ, τετραμασμένος.

— Καλή μου ἀδελφὴ, ἐπεφώνησεν· ἐπιβουλεύονται τὴν ζωὴν σου· ἄθλις δολοφόνε, ἰδοὺ ἡ τιμωρία σου!

Καὶ τὸν διεπέρασε διὰ μαχαίριδιου. Ὁ τοξότης ἔπεσε νεκρός.

Ὁ δὲ Νικόλ, ἀκούσας τὴν κραυγὴν τοῦ θανόντος ἠγέρθη ἔφυγε τὰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων οἵτινες ἤθελον νὰ δέσωσι τὴν πληγὴν του, καὶ κατάρθωσεν νὰ σταθῇ ὀρθίος. Προέβαλε τότε εἰς τὸν Ἰακώβον Μωράν, ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ ἀλλὰ τοῦ ἐλείψεν ἡ δύναμις. Ἐπεσε πάλιν καὶ ἐζήτησε νὰ κρατηθῇ, τείνων τοὺς βραχίονας, εὐρών δὲ τὰς χεῖρας τῆς Μαρίας Στουάρτης καὶ τοῦ Ἰακώβου Μωράν, τὰς ἤνωσε.

— Πιστέ μου ἀγαθὲ μου Νικόλ, σὲ ἐννοῶ, ἐπεφώνησεν ἡ μικρὰ βασίλισσα· θέλεις θνήσκειν νὰ μοὶ εἴπῃς ὅτι δὲν ἔχω τοῦ ἀδελφοῦ μου φίλον ἄλλον πιστότερον καὶ ἀσφαλέστερον.

Καὶ ἐνηγκαλίσθη περιπαθῶς τὸν Μωράν. Ἀλλ' ὁ Νικόλ, ὅστις ἐπάλασε πρὸς τοὺς σπασμοὺς τοῦ θανάτου, ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ, πλὴν μόνον ἐξέχυσε μίαν κραυγὴν, ἣν διεδέχθη ἡ ἀκίνησία τοῦ θανάτου. Ὁ δὲ Δαβὶδ, ὅστις ἐκράτει τοῦ πατρὸς του τὴν κεφαλὴν, τὴν ἀπέθηκεν εἰς τὴν γῆν ἐλαφρῶς, καὶ προβάλλων ἐνώπιον τοῦ Ἰακώβου Μωράν, ἐποίησε κατ' αὐτοῦ νεῦμα μίσους καὶ ἀπειλῆς. Ἐπειτα δὲ, φέρων ἐν ἀπογνώσει τὰς χεῖρας εἰς τὸ στόμα, ἠγωνίσθη ἀλγεινῶς ὅπως προφέρῃ μίαν λέξιν· ἀλλ' αἰφνης ἡματώθησαν τὰ χεῖλη του καὶ δεικνύων τὸν νόθον υἱὸν τοῦ Ἰακώβου τοῦ Ε'. ἐκραύγασε,

— Προδότης! προδότης!

Τοῦτο μόνον εἶπε καὶ ἔπεσε ἀναίσθητος εἰς τὴν γῆν.

Ὅτε δὲ ἀνέφερεν ἑαυτὸν, ὠμίλει μὲν πρὶν ὁ ἄφρωνος νεανίας, ἡ ὁμιλία του ὅμως ἦτον ὁμιλία παρὰ φρονος, ἀσυνεπεῖς ἦσαν οἱ λόγοι του καὶ ἀνευ ἰδεῶν. Καταβληθεὶς ἀπὸ τοσαύτας συγκινήσεις, ἐγένετο παρὰ φρων.

Ἡ δὲ Μαρία Στουάρτη πρὶν ἀφήσῃ τὴν σκηνὴν ταύτην τοῦ αἵματος καὶ τῶν ἐγκλημάτων ἐπλησίασεν εἰς τὸν Ἰακώβον Μωράν.

— Ἀδελφε, τῷ εἶπεν, οὔτε πιστεύει, οὔτε δύναται νὰ πιστεύσῃ ἡ καρδία μου, ὅτι σὺ εἶσαι προδότης· ἀλλ' οἱ ἀσυνεπεῖς λόγοι τοῦ δυστυχοῦς παιδίου, δύνανται νὰ δώσωσιν ὑπόνοιαν κατὰ σοῦ εἰς τὸν βασιλεῖα· Ὀρκίσει λοιπὸν εἰς τὸ πτώμα τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ δι' ἐμὲ ἀποθανόντος, ὅτι εἶσαι ἄθως.

Καὶ ὁ Ἰακώβος Μωράν, χωρὶς δισταγμοῦ, ἔτινε πρὸς τὸ πτώμα τὴν χεῖρα καὶ ὀρκίσθη διὰ φωνῆς βραδείας καὶ ἀταράχου.

— Εἰς σὲ ὀρκίζομαι, ψυχὴ τοῦ παραδείσου, ὅτι εἶμαι πιστὸς καὶ εὐληκρὴς πρὸς τὴν ἀγαπητὴν ἀδελφὴν μου.

Αἶμα ἐκόχλασεν ἀπὸ τὴν πληγὴν τοῦ θανόντος

καὶ ἔβαψε τὴν χεῖρα τοῦ βαρόνου ὅστις ὠχρίασεν, ἀλλὰ δὲν ἔχασε τὸ πνεῦμά του.

— Βλέπετε, εἶπεν, ὅτι τὸ αἷμά του ἀναβρῆκε ἵνα μαρτυρήσῃ ὅτι εἶμαι πρόθυμος νὰ χύσω τὸ ἰδικόν μου ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς.

— Ὁ Θεὸς ἄνθρωπε, νὰ σὲ ἀκούσῃ καὶ νὰ σὲ κρίνῃ! εἶπεν ἡ ἀντιβασίλισσα, ἥτις ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς φοβεραῆς σκηνῆς πλησιάσασα εἰς τὴν θυγατέρα τῆς τὴν ἐκράτει ἀπὸ τὴν χεῖρα.

Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, τῇ 24 Ἀπριλίου 1558, ἐτετέλεσθησαν οἱ γάμοι τῆς Μαρίας Στουάρτης καὶ τοῦ διαδόχου Φραγκίσκου, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας. Ἡ μικρὰ βασίλισσα τότε, εἰς τοὺς πόδας τοῦ θυσιαστηρίου κειμένη ἐχαίρετῃ τὸν σύζυγόν της ὡς βασιλέα τῆς Σκωτίας, καὶ ὁ τίτλος ἐνεκρίθη ὑπὸ τῶν εὐφημούμενων ἀντιπροσώπων τῆς Σκωτίας, παρόντων εἰς τὴν τελετὴν ταύτην. Ἐκτοτε δὲ ὁ Φραγκίσκος καὶ ἡ Μαρία ἐκλήθησαν, ὁ διάδοχος βασιλεὺς καὶ ἡ διάδοχος βασίλισσα.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

ὑπὸ Κ. Α. Παππαζαφειροπούλου.

Εἰσαγωγή.

Καθ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, ἔνθα ἡ ἐκπαίδευσις τῆς κοινωνίας ἐγνώσθη ὡς ἀγαθὸν, καὶ ἔνθα οἱ Νομοθεταὶ δὲν ἔχουν ἄλλον παρὰ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου σκοπὸν, ἡ οἰκιακὴ ἀγωγὴ καὶ ἡ δημοσία ἐκπαίδευσις, ἐθεωρήθησαν ἡ πρώτη φροντίς καὶ τὸ πρῶτιστον ἀντικείμενον τῶν Κυβερνήσεων.

Οἱ ἀρχαῖοι προπάτορες ἡμῶν, εἴτινες τοσοῦτον ἐδόξασαν τὸν ἄνθρωπον, τόσον καλῶς ἐγνώρισαν τὰ ἀποτελέσματα τῆς καλῆς ἀνατροφῆς, ὥστε ἐπέστησαν τὴν μεγαλητέραν προσοχὴν εἰς αὐτὴν ἅμα ἐπολιτίσθησαν καὶ διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἡ Ἑλλάς ἐξῆλθεν εἰς τὸν κορυφῶνα τῆς δόξης καὶ τῆς σοφίας.

Ἄν πρέπη νὰ πιστεύσωμεν τὰς παλαιὰς παραδόσεις, οἱ Ἕλληνες κατ' ἀρχὰς δὲν διέφερον ποσῶς ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς ἀγρίους λαοὺς, διότι οὔτε γνώσεις τοῦ καλοῦ εἶχον, οὔτε ἀρχὰς θρησκείας ἐπρέσβευον, ἔζων ἐντὸς βαθέων σπηλαίων καὶ ἡ ἀγαπητὴ αὐτῶν φροντίς ἦτο νὰ πολεμῶσι μὲ τὰ ζῶα, μόνον δι' εὐτελεῖς τροφὰς καὶ μὲ τοὺς ὁμοίους των διὰ νὰ φυλάξωσι τὴν ζωὴν καὶ τὴν τιμὴν των.

Ἦν χρόνος (λέγει ὁ Εὐριπίδης) ὅτ' ἦν ἄτακτος ἀνθρώπων βίος καὶ θηριώδους ἰσχὺς ὁ ὑπηρετής. Ὅτ' οὐδὲν ἄθλον οὔτε τοῖς ἐοθλήσιν ἦν,

οὐτ' οὐ κόλασμα τοῖς κακοῖς ἐγένετο.

Ἀμα ὅμως ἐφάνησαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν χώραν